

Kjære landsmøte,
mine medstudenter.

Vi i dette rommet utgjør fundament for den samlede studentbevegelsen i Norge.

Dere representerer våre 30 medlemslag, og alle studentene ved hver enkelt institusjon.

Hver av dere representerer i snitt over 1200 studenter. Vi er studentstemmen.

Da Norsk Studentsamband ble stiftet i 1936.
Var det under 5000 studenter i Norge.

I dag er det omlag 300 000 studenter i Norge

På veien fra da til nå har vi nådd langt, om enn med noen omveier. For fremgang er ikke alltid er en rett linje.

Noen ganger føles det som om vi må ta et skritt tilbake for å ta to frem.

For et år siden var det langt fra gitt at foretaksmodell skulle være en av hovedsakene våre. I løpet av det siste året har imidlertid nederlag blitt snudd til gjennomslag.

Vi fikk stoppet forslaget om foretaksmodell. Det er to skritt frem.

Fra de små sakene til de store har studentbevegelsen søkt å utfordre det etablerte. Ikke innenfor de rammene som allerede eksisterer, vi har tenkt stort, mens vi har jobbet i det små. To skritt frem.

Dagens lånekassesystem har vi bygd opp over tid.
Samskipnadene begynte som små lokale initiativ.
Og aldri før har flere hatt mulighet og tilgang til å ta høyere utdanning i Norge.
Dette hadde ikke skjedd uten oss.

Med det sagt er vi enda ikke i mål. Systemet vi lever i er ikke perfekt.

Vi vet at hver femte student rapporterer alvorlige psykiske symptomer
9 av 10 studenter er avhengig av deltidsjobb, oppsparte midler eller støtte hjemmefra for å kunne finansiere studietilværelsen.
Heltidsstudenten er ikke en realitet.

Det er med andre ord nok å kjempe for.

Er det en ting vi burde ta med oss fra vår egen historie så er det at store ting er mulig. Den følelsen og den bevisstheten vil jeg at skal være ledende i vår organisasjon. Troen på at vi kan få til store ting.

Vi skal forme samfunnet, til slik vi ønsker at det skal være.

Ulike perioder har hatt egne saker som har vært definerende i studentbevegelsens historie.

Allerede i 1953 gikk den norske studentbevegelsen inn for å finansiere et utvekslingsprogram for å få sørafrikanske studenter til Norge. Det ble sett på som en direkte protest mot Apartheid-regimet. Norske studenter var blant de første til å engasjere oss i kampen mot apartheid. Og fikk reell påvirkning på norsk utenrikspolitikk.

Der norske studenter på 50-tallet tok ansvar for andre enn seg selv, og kjempet mot Apartheid. Må også vi kjenne vår tid i historien. Og ta ansvar, her og nå.

Den siste måneden har vi sett studenter og elever, verden over, ta til gatene for å kreve politisk handling i klimasaken. Vi er på et punkt der alt for mye står på spill.

Dette er ikke bare et spørsmål om å lære kommende generasjoner hvor viktig klimaendringer er. Vi må sørge for at vi som lever nå *og* fremtidige generasjoner har de nødvendige redskapene for å gjøre verden mer bærekraftig.

Vi må være med på å endre hvordan vi snakker om klima.
Vi har millioner av studenter og elever å stå sammen med, verden over
Vi **vet** at vi ikke kan fortsette som før, og at alt går for sakte
Vi må være med på å si nok er nok.
Dette vil være en definerende sak for vår generasjon.

Vi kjemper for å gjøre det bedre for de som følger etter oss.
Godt landsmøte.

Vi tenker stort, mens vi jobber i det små. Og hele vår historie bærer preg av fremskritt. Fordi vi er studentstemmen.

Hadde jeg sagt til dere, under NSOs stiftelse for 9 år siden at vi vil bygge nærmere 12 000 ekstra studentboliger frem til i dag, sammen med en egen stortingsmelding om utdanningskvalitet, 11 måneder studiestøtte, og studentombud.
Hadde nok flere tenkt. Vi sikter for høyt.
Men det er hva vi har fått til.
Det er hva dere har fått til.
Og i utallige saker mer.

Vårt potensiale vil kun virkeliggjøres om vi fungerer sammen. Om vår organisasjon har rom for alle studenter. Og at våre mål er felles.
Hvis alle sammen, uavhengig av partitilhørighet, overbevisning, tro og bakgrunn særinteresser. Bygger på fellesinteressen.

Demokrati krever ikke at vi er en uniform bevegelse.
Studentbevegelsen har alltid diskutert.

Vår politikk er ikke blitt til ved akklamasjon. Det er politiske kamper, organisatoriske kamper, kompromisser og diskusjoner som har ledet frem til våre standpunkt.

Men det krever en del solidaritet. Bevisstheten om at på tvers av våre ulikheter, så er vi sammen i dette.

At vi reiser oss og faller som én

Bevisstheten om at det er noe vi har klart.

Bevisstheten om at det er en sentral del av vår historie

Gjør at jeg er utrolig glad for å stå her og får være en del av denne organisasjonen.

På mitt siste landsmøte.

Godt landsmøte!